

UZASADNIENIE

Apelacja nie jest zasadna. Wskutek jej wniesienia powstały jednak podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku, jednakże nie z powodu podniesionych zarzutów, a na skutek wystąpienia przesłanek uzasadniających zastosowanie wobec obwinionego J. J. instytucji odstąpienia od wymierzenia kary.

Skarżący prowadząc nieuzasadnioną polemikę z rozstrzygnięciem sądu merytorycznego bezpodstawnie zarzucił, iż ten poczynił błędne ustalenia faktyczne, a w konsekwencji niesłusznie uznał winę ww. w zakresie przypisanego mu czynu.

W ocenie sądu okręgowego, sąd pierwszej instancji dokonał trafnych i prawidłowych ustaleń faktycznych, uwzględniając przy tym całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego, który poddał wnikliwej analizie i ocenie, a na jego podstawie wyprowadził prawidłowy wniosek o sprawstwie i winie obwinionego w odniesieniu do przypisanego mu czynu.

Fakt popełnienia przez J. J. wykroczenia z art. 65 § 2 k.w. nie budzi wątpliwości i znajduje pełne potwierdzenie w zeznaniach funkcjonariuszy policji – E. K., K. L., F. Z. oraz K. J., którzy zrelacjonowali zdarzenie z dnia 06 lutego 2019 roku w sposób rzetelny, pozbawiony stronniczości i niebudzący wątpliwości. Wskazać należy, że wyżej wymienieni świadkowie są osobami obcymi dla obwinionego, nie mającymi żadnego interesu w celowym pomawianiu tego ostatniego o działanie, które w rzeczywistości nie miało miejsca. Nie należy też zapominać, że świadkowie ci są funkcjonariuszami, a zatem osobami zaufania publicznego, co dodatkowo wpływa na ich bezstronność i obiektywizm przekazanych relacji.

Wymienieni świadkowie zgodnie zeznali, że obwiniony, pomimo wezwania do okazania dokumentu stwierdzającego jego tożsamość, nie chciał przekazać policjantom rzeczony dokumentu w taki sposób, aby możliwe było zweryfikowanie oraz potwierdzenie danych w nim zawartych. Wskazać należy, iż istota czynności polegającej na legitymowaniu powoduje, że do osiągnięcia wymaganego rezultatu konieczne jest zweryfikowanie autentyczności dokumentu, w oparciu o który następuje ustalenie tożsamości osoby legitymowanej. Ze względu na zabezpieczenia stosowane w dokumentach, nie może to nastąpić bez fizycznego z nimi kontaktu. Dlatego też, samo okazanie dokumentu, nawet w sposób umożliwiający swobodne i nieskrępowane odczytanie zawartych w nim danych, nie może zostać uznane za pełne wylegitymowanie osoby. Zwłaszcza, że w art. 65 § 2 k.w. mowa jest o "nieudzieleniu" dokumentu, czyli zgodne z prawem zachowanie winno polegać na "udzieleniu" dokumentu, co wskazuje na czynność przekazania, wręczenia lub innej formy wejścia w posiadanie - przejęcia faktycznego władztwa nad rzeczą.

Obwiniony dopuścił się popełnienia czynu w zamiarze bezpośrednim, gdyż chciał zaniechać okazania dokumentu w chwili, gdy został o to poproszony. Jego motywacja sprowadzała się do chęci utrudnienia funkcjonariuszom policji przeprowadzenia czynności na złomowisku związanych z zatrzymaniem rzeczy pochodzących z kradzieży. Zachowanie to sąd rejonowy słusznie ocenił jako wyjątkowo złośliwe i aroganckie, okazujące brak szacunku do organów państwa.

Rozstrzygnięcie tego sądu przyjmujące winę obwinionego jest zatem trafne i sąd odwoławczy je w pełni podziela.

Niezasadne jest stanowisko skarżącego co do tego, że funkcjonariusze policji nie mieli prawa wymagać od obwinionego okazania ww. dokumentu. Zważyć należy, iż czynność legitymowania odbyła się w związku z dokonywaniem czynności zatrzymania rzeczy pochodzących z popełnienia przestępstwa kradzieży, a ujawnionych w punkcie skupu złomu, gdzie pracował obwiniony. Była to więc dostateczna podstawa prawna do podjęcia przez przedstawicieli prawa czynności wylegitymowania wymienionego jako pracownika punktu skupu złomu.

Reasumując powyższe, ustalony prawidłowo stan faktyczny pozwalał na przyjęcie, iż poprzez odmawianie funkcjonariuszom policji przekazania dowodu tożsamości J. J. swoim zachowaniem wypełnił znamiona wykroczenia z art. 65 & 2 k.w.

W realiach przedmiotowej sprawy sąd odwoławczy stanął jednak na stanowisku, że istnieją podstawy do zastosowania wobec obwinionego J. J. art. 39 § 1 k.w. Przypomnieć należy, iż zgodnie z art. 39 § 1 k.w. w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie można - biorąc pod uwagę charakter i okoliczności czynu lub właściwości i warunki osobiste sprawcy- zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary albo **odstąpić od wymierzenia kary** lub środka karnego. Odstąpienie od wymierzenia kary możliwe jest zawsze, jeżeli zdaniem sądu jest to wypadek zasługujący na szczególne uwzględnienie. W ocenie zaistnienia takowego należy kierować się dwoma ujętymi kryteriami – przedmiotowym tj. charakterem i okolicznościami czynu (np. drobne wykroczenie albo nawet poważniejsze lecz popełnione w wyjątkowym zbiegu okoliczności) oraz podmiotowym tj. właściwościami oraz warunkami osobistymi sprawcy (np. jeśli chodzi o sprawców przypadkowych, cieszących się dobrą opinią, co do których można założyć, że samo postępowanie sądowe będzie dla nich wystarczającą i skuteczną przestrogą). Odstąpienie od wymierzenia kary uzasadnia oparta na przesłankach wyżej wskazanych ocena, iż ukaranie sprawcy karą przewidzianą za dane wykroczenie nie jest konieczne do wdrożenia go do przestrzegania porządku prawnego i zasad współżycia społecznego.

Zdaniem sądu okręgowego, w przypadku J. J. na szczególne uwzględnienie zasługują zarówno kryteria przedmiotowe, jak i podmiotowe. Charakter i okoliczności czynu zarzucanego obwinionemu w powiązaniu z przesłankami podmiotowymi nakazują traktować niniejszą sprawę właśnie jako wypadek zasługujący na szczególne uwzględnienie.

Trzeba bowiem zauważyć, iż obwiniony nie kwestionował tego, że nie chciał przekazać policjantom do ręki swojego dowodu tożsamości. Wyjaśnił, że postąpił tak dlatego, że wcześniej oni odmówili mu udostępnienia swoich legitymacji służbowych. Ostatecznie jednak zdecydował się okazać dokument tożsamości przybyłemu umundurowanemu patrolowi policji.

Mając powyższe na uwadze oraz właściwości i warunki osobiste obwinionego (będącego osobą dotychczas niekaraną) uznać należało za zasadne zastosowanie łagodniejszej reakcji karnej. Zdaniem sądu odwoławczego wystarczające w przedmiotowej sprawie będzie poprzestanie na stwierdzeniu sprawstwa obwinionego z jednoczesnym odstąpieniem od wymierzenia jej kary. Sam fakt prowadzenia postępowania i jego wynik jest wystarczająco dolegliwą konsekwencją dla J. J..

W związku z powyższym sąd okręgowy uznał, że jakakolwiek wymierzona kara za popełniony czyn charakteryzowałaby się rażąco niewspółmiernością. Z tego względu zaskarżony wyrok zmienił odstępując od wymierzenia kary wobec J. J..

O opłacie za obie instancje i wydatkach za postępowanie odwoławcze orzekł na podstawie art. 119 & 1 k.p.w. i art. 5 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych i § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.12.2017 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia.